

Cui ne adresăm în rugăciune?

Despre rugăciunea adresată Domnului Isus Hristos și închinarea în fața Lui

Introducere

Articolul de față are ca scop să arate modelul biblic de adresare către Fiul binecuvântat al lui Dumnezeu în rugăciune și închinare. Deși această practică este respinsă de unele grupări creștine, vom arăta că în Noul Testament rugăciunea nu a fost îndreptată doar către Dumnezeu Tatăl, ci și către Domnul Isus Hristos. Rugăciunea trebuie adresată Tatălui sau Fiului în calitatea Lui de Domn, însă nu există nici o bază biblică pentru rugăciunea către Duhul Sfânt. Acesta din urmă este Iluminatorul divin. El aduce glorie Fiului (Ioan 16.13,14), așa cum Fiul Îl revelează pe Tatăl (Ioan 1.18). În mod normal, rugăciunea se adresează lui Dumnezeu Tatăl (a se vedea Galateni 4.6) în Numele Domnului Isus Hristos (Ioan 14.13), însă nu ne vom ocupa aici de acest aspect. Subiectul nostru este rugăciunea adresată Domnului Isus Hristos așa cum este văzută ea în evanghelii, în Faptele Apostolilor și în epistole.

Rugăciunea adresată Domnului Isus Hristos în evanghelii

Ucenicii lui Isus s-au adresat Domnului Isus Hristos, i-au cerut ajutorul și s-au rugat Lui în timpul vieții Sale pământești. Evangheliile după Matei, Marcu, Luca și Ioan sunt pline de exemple minunate despre faptul că cei doisprezece și alții s-au adresat în rugăciune Domnului Isus. Este demn de remarcat că El nu a fost niciodată în mod direct apelat cu „Isus“, ci a fost numit Domn, Stăpân sau Rabi. Să notăm următoarele exemple:

1) „Isus S-a urcat într-o corabie și ucenicii Lui au mers după El. Și iată, s-a stârnit pe mare o furtună atât de puternică, încât corabia era acoperită de valuri. Și El dormea. Ucenicii s-au apropiat de El și L-au trezit, zicând: «Doamne, scapă-ne, pierim!»“ (Matei 8.23-25). Ei au recunoscut că El era capabil să-i scape de pericol. Cât de potrivită este aici afirmația din Vechiul Testament: „oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit“ (Ioel 2.32)! Aceasta a fost într-adevăr o rugăciune pentru izbăvire. El a auzit rugăciunea lor și i-a dat răspuns. El este „același ieri și azi și în veci“ (Evrei 13.8). El ne poate izbăvi și astăzi dacă Îl chemăm.

2) Mărturisirea păcatelor a fost făcută Domnului Isus Hristos. Acest lucru evidențiază nu doar dumnezeirea Sa, ci demonstrează faptul că Domnul Isus Hristos a fost Cel căruia i-a fost adresată. La începutul slujirii publice a Domnului, Petru a recunoscut realitatea propriei sale păcătoșenii. El a căzut la picioarele Domnului Isus, zicând: „Doamne, pleacă de la mine, pentru că sunt un om păcătos“ (Luca 5.8).

3) Pe muntele schimbării la față, când înfățișarea Domnului s-a schimbat în prezența a trei ucenici și a doi sfinți ai Vechiului Testament, Moise și Ilie, Petru i-a spus Domnului Isus: „Doamne, este bine să fim aici...” (Matei 17.4). Numele de „Domn“ înseamnă „Stăpân“. Acești ucenici au recunoscut faptul că Domnul Isus era mai mult decât un simplu om. Ei Îl priveau ca pe Mesia (Hristosul sau Unsul lui Dumnezeu), care apărea acum într-o stare glorificată chiar înaintea ochilor lor. Când suntem conștienți de prezența Domnului, și noi ne putem declara aprecierea pentru un astfel de privilegiu: „Doamne, este bine să fim aici!“

4) Ne vom referi acum la o întâmplare cu totul diferită. A existat un om care a fost răstignit împreună cu Isus. Nu știm multe despre el, afară de faptul că era un răufăcător de rând, un tâlhar. După ce a rostit insulte la adresa Domnului Isus împreună cu un alt om aflat sub aceeași condamnare, el și-a revizuit comportamentul și i-a zis lui Isus: „Adu-ți aminte de mine, Doamne, când vei veni în împărăția Ta“. Răspunsul a fost măreț: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai“ (Luca 23.42,43). Din nou vedem împlinirea promisiunii că oricine va chema

Numele Domnului va fi mântuit. Ce încurajator este că rugăciunile făcute cu credință, chiar cele de pe patul de moarte, sunt ascultate și împlinite. Din aceste câteva locuri din evangheliile vedem că au existat rugăciuni adresate Domnului Isus. El era Dumnezeu „arătat în trup“ (1 Timotei 3.16), deși într-o stare de umilință aici, pe pământ. Observăm de asemenea că El nu doar a auzit aceste rugăciuni, ci le-a și dat răspuns.

Rugăciunea adresată Domnului Isus Hristos în Faptele Apostolilor

După ce Domnul Isus Hristos a fost înălțat la dreapta Tatălui, El a trimis Duhul Sfânt, promisiunea Tatălui (Faptele Apostolilor 2). Cartea Faptele Apostolilor este adesea numită Faptele Duhului Sfânt. Această Persoană divină este văzută acționând, vorbind și călăuzind pe parcursul cărții. Totuși, nu există nici un caz în care ucenicii s-au rugat Duhului Sfânt, chiar dacă El este, așa cum am spus, o Persoană divină. Sunt însă mai multe exemple când acești creștini s-au rugat Domnului Isus Hristos, de acumînviat și înălțat.

1) Ștefan, unul dintre slujitorii aleși ai adunării din Ierusalim (Faptele Apostolilor 6.5), a fost persecutat. După o predică rostită cu îndrăzneală, el a fost omorât cu pietre, devenind primul martir al credinței (Faptele Apostolilor 7.58-60). El a spus în rugăciune: „Doamne Isuse, primește duhul meu“. Domnul Se afla acum în cer, așa cum a declarat Ștefan: „Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând la dreapta lui Dumnezeu“ (Faptele Apostolilor 7.56). Mai târziu, în timp ce era împroșcat cu pietre, el a îngenuncheat (ce poziție pentru rugăciune!) și a strigat cu voce tare: „Doamne, nu le ții în seamă păcatul acesta“. El a împlinit spusele binecuvântatului său Domn: „Rugați-vă pentru cei care se poartă rău cu voi și vă persecută“ (Matei 5.44). Nimic nu s-a schimbat în această privință din timpul primilor ucenici, iar în momente de pericol sau de nevoie, creștinul strigă: „Doamne Isuse!“

2) Când Domnul Isus Hristos cel înviat s-a adresat lui Saul (mai târziu, Pavel): „Saule, Saule, pentru ce Mă persecuți?“, acesta din urmă i-a spus Domnului înălțat: „Cine ești, Doamne?“ și din nou: „Ce să fac, Doamne?“ (Faptele Apostolilor 9.5,6 și 22.10). El s-a rugat ca să cunoască voia lui Dumnezeu. Era un om supus de acum, cu fața la pământ înaintea Suveranului său. Întrebarea sa nu a fost ca cea a lui Petru cu privire la Ioan: „Doamne, dar cu acesta ce va fi?“ (Ioan 21.21). El nu s-a preocupat de voia lui Dumnezeu cu privire la alții, ci cu privire la el însuși. Vedem deci un om rugându-se, iar rugăciunea sa a fost îndreptată către Domnul Isus Hristos.

Rugăciunea adresată Domnului Isus Hristos în epistole

1) Mântuirea, și în particular îndreptățirea numai prin credință, constituie tema epistolei mărețe a lui Pavel către romani. După ce declară ruina omului intervenită prin păcat, precum și remediul reprezentat de evanghelie pentru ea, apostolul prezintă nevoia de mărturisire a lui Isus ca Domn. El face referire la versetul din Vechiul Testament pe care l-am amintit deja: „Căci oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit“. De vreme ce Domnul Isus este în mod clar prezentat în Noul Testament ca fiind Iehova Vechiului Testament, nu există nici o dificultate în a ne ruga în mod direct Lui, ca și Tatălui. De fapt, rugăciunea adresată Lui demonstrează realitatea dumnezeirii Sale.

2) În slujba sa pentru Domnul, Pavel a fost lovit cu o boală trupească, pe care el o numește „un țepuș în carne, un sol al satanei“ (2 Corinteni 12.7). S-a rugat pentru izbăvire, așa cum mulți înaintea lui se rugaseră pentru intervenția și izbăvirea divină. Aceștia au experimentat eliberarea Domnului, însă cererea lui Pavel a fost respinsă, deși el s-a rugat pentru acest lucru în trei ocazii. S-a rugat nu lui Dumnezeu Tatăl, ci Domnului Isus Hristos, și scrie despre aceasta: „De trei ori L-am rugat pe Domnul ca să-l depărteze de la mine“ (2 Corinteni 12.8). Domnul a spus: „Nu!“,

însă a adăugat: „Harul Meu îți este de ajuns; pentru că puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune“ (2 Corinteni 12.9).

3) În 1 Corinteni, numită „epistola caracterului Său de Domn“, unde cuvântul „Domn“ (în greacă kyrios înseamnă „stăpân, suveran“) este folosit de aproximativ 69 de ori, Pavel declară că Adunarea este formată din persoane care se roagă direct Domnului Isus. Remarcați afirmația din capitolul 1, versetul 2: „... către adunarea lui Dumnezeu care este în Corint, către cei sfințiți în Hristos Isus, sfinți chemați, împreună cu toți cei care, în orice loc, cheamă Numele Domnului nostru Isus Hristos, Domnul lor și al nostru“. Epistola este adresată Bisericii lui Dumnezeu, nu creștinilor în mod individual, și are în vedere întreaga comunitate vizibilă a celor credincioși, ceea ce el numește în altă parte, casa credinței (Galateni 6.10). Tema este rânduiala în Adunare, iar el scrie celor care erau de altă părere cu privire la acoperirea capului: „Dacă cineva gândește să fie certăreț, noi nu avem asemenea obicei, nici adunările lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 11.16). Una dintre trăsăturile Adunării lui Dumnezeu este chiar aceasta: mădularele ei cheamă Numele Domnului nostru Isus Hristos. Aceasta nu înseamnă în mod simplu doar rugăciune în Numele Său, ci chemarea acestui Nume binecuvântat; înseamnă a te adresa Lui în mod direct.

4) În 2 Timotei, Pavel descrie timpurile de faliment și depărtare de la adevăr, însă spune că vor fi totuși unii care vor chema Numele Domnului. El îl încurajează pe Timotei: „Fugi de poftele tinereții și urmărește dreptatea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată“ (2 Timotei 2.22). Într-o vreme când Casa lui Dumnezeu (Adunarea lui Dumnezeu), descrisă în 1 Timotei ca fiind cea veritabilă, este de acum transformată în „casa mare“ (creștinătatea), descrisă în 2 Timotei, există totuși unii care doresc să cheme Numele Domnului dintr-o inimă curată (adică, o inimă ale cărei motivații sunt neamestecate). Vedem deci cât de serios este faptul că mulți nu se roagă Fiului lui Dumnezeu, iar unii chiar încearcă să-i împiedice pe ceilalți, prin învățătura lor, să facă acest lucru.

5) În Apocalipsa, chiar ultima rugăciune din Biblie este adresată Fiului lui Dumnezeu: „Amin! Vino, Doamne Isuse!“ (Apocalipsa 22.20). Cât de prețios este faptul că cei care Îl cunosc i se adresează exprimându-și dorința să revină pentru a se bucura de prezența Lui în toată plinătatea ei! Dorința lor este arătată ca fiind strâns legată de Persoana afecțiunii inimii lor.

În acest studiu asupra rugăciunii adresate Domnului Isus și închinării în fața Lui, am văzut unsprezece exemple din Noul Testament, care demonstrează că rugăciunea poate fi adresată binecuvântatului Fiu al lui Dumnezeu. Pot fi și alte exemple. Fie ca Domnul Isus să ne țină aproape de El în timp ce căutăm să dăm o mărturie despre Numele Său scump și să-L chemăm din inimi curate!

Acum, în ce privește experiența mea personală cu privire la acest lucru, aș vrea să spun că la începutul vieții mele de creștin frecventam o adunare a unei denominațiuni bine cunoscute. Am fost învățat că există doar un singur mod în care să ne rugăm. Rugăciunea Domnului era dată ca model, și prin urmare cineva trebuia să se roage numai lui Dumnezeu Tatăl în Numele Fiului Său, Domnul Isus Hristos. Nu mult timp după aceea am vizitat o strângere unde creștinii erau adunați pentru rugăciune și studiu biblic. Am observat că frații care se rugau se adresau nu doar lui Dumnezeu ca Ava, Tată (a se vedea Galateni 4.6), ci și Domnului Isus. Mai mult, am remarcat că învățătura și cântările atribuiam o demnitate, o afecțiune și o proeminență cu totul speciale Domnului Isus Hristos cel înălțat. Mulți ani mai târziu, Domnul mi-a călăuzit pașii afară din sistemele unde oamenilor li se dă întâietate, pentru a mă aduna în mod simplu în Numele prețios al Domnului Isus, împreună cu cei care caută să-L cheme dintr-o inimă curată. Fie ca El să conducă pe toți cei ce citesc aceste câteva rânduri la o mai mare apreciere a Persoanei Sale și ascultare de Cuvântul Lui!

L. L.